Zbornik sudske prakse

PRESUDA SUDA (drugo vijeće)

13. studenoga 2014.*

„Žalba – Član Europskog parlamenta – Naknade namijenjene za pokrivanje troškova nastalih u izvršavanju parlamentarnih dužnosti – Povrat neopravdano isplaćenog iznosa – Naplata – Zastara – Razuman rok“

U predmetu C-447/13 P,

povodom žalbe na temelju članka 56. Statuta Suda Europske unije, podnesene 2. kolovoza 2013.,

Riccardo Nencini, sa stalnom adresom u Barberinu di Mugello (Italija), kojeg zastupa M. Chiti, *avvocato*,

žalitelj,

a druga stranka u postupku je:

Europski parlament, koji zastupaju S. Seyr i N. Lorenz, u svojstvu agenata, s izabranom adresom za dostavu u Luxembourgu,

tuženik u prvostupanjskom postupku,

SUD (drugo vijeće),

u sastavu: R. Silva de Lapuerta, predsjednica vijeća, K. Lenaerts, potpredsjednik Suda, u svojstvu suca drugog vijeća, J.-C. Bonichot (izvjestitelj), A. Arabadjiev i J. L. da Cruz Vilaça, suci,

nezavisni odvjetnik: M. Szpunar,

tajnik: M. Aleksejev, administrator,

uzimajući u obzir pisani postupak i nakon rasprave održane 3. travnja 2014.,

saslušavši mišljenje nezavisnog odvjetnika na raspravi održanoj 19. lipnja 2014.,

donosi sljedeću

Presudu

1 Svojom žalbom Riccardo Nencini zahtijeva ukidanje presude Općeg suda Europske unije Nencini/Parlament (T-431/10 i T-560/10, EU:T:2013:290, u daljnjem tekstu: pobijana presuda), s jedne strane, u dijelu u kojem je taj sud, u predmetu T-560/10, odbio njegove zahtjeve za, kao prvo,

* Jezik postupka: talijanski

poništenje odluke glavnog tajnika Europskog parlamenta od 7. listopada 2010. o povratu nekih iznosa koje je žalitelj, bivši član Europskog parlamenta, primio za naknadu putnih troškova i troškova za parlamentarnu pomoć koji su bili nepropisno isplaćeni kao i obavijesti o terećenju glavnog direktora Glavne uprave za financije Parlamenta br. 315653 od 13. listopada 2010. i svakog drugog povezanog ili prijašnjeg akta te, podredno, vraćanje predmeta glavnom tajniku Parlamenta da iznova pravično utvrdi iznos za koji je zahtijevan povrat i, s druge strane, u dijelu u kojem mu je tom presudom naloženo snošenje troškova, u cijelosti u predmetu T-560/10 i djelomično u predmetu T-431/10.

Okolnosti spora

2 Okolnosti spora bile su izložene u točkama 1. do 8. pobijane presude i mogu se sažeti kako slijedi.

3 Žalitelj je bio član Europskog parlamenta tijekom zakonodavnog razdoblja od 1994. do 1999.

4 Nakon istrage Europskog ureda za borbu protiv prijevara (OLAF), Parlament je u prosincu 2006. pokrenuo postupak provjere u vezi s troškovima za parlamentarnu pomoć i putnim troškovima u pogledu, osobito, žalitelja.

5 Dana 16. srpnja 2010. glavni tajnik Parlamenta donio je Odluku br. 311847 o postupku povrata nekih iznosa koji su neopravdano isplaćeni kao naknada putnih troškova i naknada troškova za parlamentarnu pomoć žalitelju (u daljnjem tekstu: prva odluka glavnog tajnika).

6 U prvoj odluci glavnog tajnika, sastavljenoj na engleskom jeziku, utvrđeno je da je, za vrijeme njegova zastupničkog mandata, ukupni iznos od 455 903,04 eura (od čega 46 550,88 eura za putne troškove i 409 352,16 eura za troškove za parlamentarnu pomoć) (u daljnjem tekstu: sporni iznos) bio neopravdano isplaćen žalitelju, u smislu pravila o troškovima i naknadama za zastupnike u Parlamentu. Žalitelju je bila dostavljena obavijest o terećenju br. 312331 glavnog direktora Glavne uprave za financije od 4. kolovoza 2010. o naplati spornog iznosa (u daljnjem tekstu: prva obavijest o terećenju).

7 Dana 7. listopada 2010. glavni tajnik Parlamenta donio je odluku sastavljenu na talijanskom jeziku, kojom se zamjenjuje prva odluka glavnog tajnika (u daljnjem tekstu: druga odluka glavnog tajnika), kojoj je bila priložena obavijest o terećenju br. 315653 glavnog direktora Glavne uprave za financije s istim nadnevkom, kojom se zamjenjuje prva obavijest o terećenju za sporni iznos (u daljnjem tekstu: druga obavijest o terećenju). Ta dva akta dostavljena su žalitelju 13. listopada 2010.

Postupak pred Općim sudom i pobijana presuda

8 Tužbom podnesenom tajništvu Općeg suda 24. rujna 2010. žalitelj je u predmetu T-431/10 pobijao prvu odluku glavnog tajnika, prvu obavijest o terećenju i svaki drugi povezani ili prijašnji akt.

9 Tužbom podnesenom tajništvu Općeg suda 10. prosinca 2010. žalitelj je u predmetu T-560/10 pobijao drugu odluku glavnog tajnika i drugu obavijest o terećenju kao i prvu odluku glavnog tajnika, prvu obavijest o terećenju i svaki drugi povezani ili prijašnji akt.

10 Rješenjima predsjednika Općeg suda Nencini/Parlament (T-431/10 R, EU:T:2010:441) i Nencini/Parlament (T-560/10 R, EU:T:2011:40) odbijeni su zahtjevi za privremenu pravnu zaštitu koje je žalitelj istodobno podnio.

11 Predmeti T-431/10 i T-560/10 spojeni su u svrhu pisanog postupka, usmenog postupka i presude.

12 Na raspravi od 18. travnja 2012. žalitelj je izvijestio Opći sud da je povukao tužbu u predmetu T-431/10.

13 Opći sud je u pobijanoj presudi primio na znanje žaliteljevo povlačenje tužbe u predmetu T-431/10 i, posljedično, odredio brisanje tog predmeta iz upisnika.

14 Odlučujući u predmetu T-560/20, Opći sud je smatrao da su žaliteljevi zahtjevi za poništenje „svakog drugog povezanog ili prijašnjeg akta“ u drugoj odluci glavnog tajnika bili usmjereni protiv samo pripremnih akata te su stoga bili nedopušteni.

15 Osim toga, Opći sud je smatrao da su žaliteljevi zahtjevi za poništenje druge obavijesti o terećenju bili usmjereni protiv akta kojim se samo potvrđuje druga odluka glavnog tajnika te su stoga, također, bili nedopušteni.

16 Opći sud je, kad je riječ o meritumu, odbio žaliteljeve zahtjeve za poništenje druge odluke glavnog tajnika.

17 Pobijanom presudom Opći sud žalitelju je naložio snošenje troškova u predmetu T-560/10, uključujući troškove postupka privremene pravne zaštite, i naložio je svakoj od stranaka snošenje vlastitih troškova u predmetu T-431/10, uključujući troškove povezane s postupkom privremene pravne zaštite.

Žalba

18 Žalitelj od Suda zahtijeva da:

— poništi pobijanu presudu u dijelu u kojem se njome odbijaju njegovi zahtjevi za poništenje druge odluke glavnog tajnika;

— podredno, vrati predmet glavnom tajniku Parlamenta da pravično utvrdi dugovani iznos i

— naloži Parlamentu snošenje troškova u vezi s postupkom pred Općim sudom u dvama predmetima T-431/10 i T-560/10 kao i troškova u vezi s postupkom pred Sudom.

19 Parlament zahtijeva da se žalba odbije i žalitelju naloži snošenje troškova.

O žalbi

20 Žalitelj ističe pet žalbenih razloga u prilog svojoj žalbi. Prva četiri žalbena razloga odnose se na razloge zbog kojih je Opći sud odbio njegovu argumentaciju za poništenje druge odluke glavnog tajnika. Peti žalbeni razlog odnosi se na naloge Općeg suda za snošenje troškova kako u predmetu T-431/10 tako i u predmetu T-560/10.

21 Parlament ističe da su ti žalbeni razlozi nedopušteni ili neosnovani.

Žalbeni zahtjevi u dijelu u kojem se odnose na nalog za snošenje troškova u predmetu T-431/10

22 Treba podsjetiti da, u skladu s člankom 58. stavkom 2. Statuta Suda Europske unije, žalba samo protiv odluke o naknadi troškova ili o njihovoj visini nije dopuštena.

23 U ovom slučaju, treba istaknuti da izreka pobijane presude sadrži, kad je riječ o predmetu T-431/10, točke 3. i 4., u skladu s kojima je, redom, taj predmet brisan iz upisnika Općeg suda i svakoj od stranaka naloženo snošenje vlastitih troškova.

24 Međutim, u ovoj žalbi žalitelj samo osporava obrazloženje tog dijela presude koje se odnosi na točku 4. njezine izreke u vezi s troškovima.

25 Međutim, kako proizlazi iz gore navedene odredbe Statuta Suda, kontrola naknade troškova izvan je nadležnosti Suda (vidjeti između ostalog rješenje Eurostrategies/Komisija, C-122/07 P, EU:C:2007:743, t. 24.).

26 Žalbeni zahtjevi, u dijelu u kojem se odnose na nalog za snošenje troškova u predmetu T-431/10, nedopušteni su. Žalbene zahtjeve, u dijelu u kojem se odnose na taj predmet, stoga treba odbiti.

Žalbeni zahtjevi u dijelu u kojem se odnose na predmet T-560/10

Argumentacija stranaka

27 S obzirom na to da je u prvom stupnju bez uspjeha tvrdio da je za potraživanje koje se od njega zahtijeva nastupila zastara, žalitelj svojim prvim žalbenim razlogom ističe da je Opći sud povrijedio pravila o zastari primjenjiva u ovom slučaju. Radi utvrđivanja dana od kojega počinje teći rok zastare, Opći sud je, kao prvo, pogrešno protumačio članak 73.a Uredbe Vijeća (EZ, Euratom) br. 1605/2002 od 25. lipnja 2002. o Financijskoj uredbi koja se primjenjuje na opći proračun Europskih zajednica (SL L 248, str. 1.) (SL, poglavlje 1., svezak 2., str. 145.), kako je izmijenjena Uredbom Vijeća (EZ, Euratom) br. 1995/2006 od 13. prosinca 2006. [(SL L 390, str. 1.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 1., svezak 1., str. 267.; u daljnjem tekstu: Financijska uredba)], i članak 85.b Uredbe Komisije (EZ, Euratom) br. 2342/2002 od 23. prosinca 2002. o utvrđivanju detaljnih pravila za provedbu Uredbe br. 1605/2002 (SL L 357, str. 1.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 1., svezak 3., str. 7.), kako je izmijenjena Uredbom Komisije (EZ, Euratom) br. 478/2007 od 23. travnja 2007. (SL L 111, str. 13.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 1., svezak 2., str. 264.; u daljnjem tekstu: Provedbena uredba).

28 Prema mišljenju žalitelja osim ako se time krše načela pravne sigurnosti i djelotvorne zaštite, petogodišnji rok zastare predviđen hijerarhijski višom normom, to jest člankom 73.a Financijske uredbe je, utoliko što se primjenjuje na razdoblje u kojemu treba utvrditi pravo na potraživanje, drukčije vrste od roka iz članka 85.b Provedbene uredbe, koji se primjenjuje samo na razdoblje u kojem to potraživanje treba naplatiti. Dan od kojega počinju teći ta dva roka stoga ne može biti isti, suprotno onome što je utvrdio Opći sud.

29 Ako tako predloženo tumačenje ne bi bilo prihvaćeno, žalitelj, kao drugo, iznimno ističe da su te dvije uredbe nezakonite u dijelu u kojem se njima ne poštuju opća načela koja uređuju zastaru, načela pravne sigurnosti i djelotvorne zaštite kao ni pravo na obranu u korist dužnika. Žalitelj, kao treće, prigovara Općem sudu da je kao samostalni argument ispitao onaj koji je on istaknuo u potporu žalbenog razloga, koji se temelji na povredi pravila o zastari i koji se zasnivao na nepoštovanju razumnog roka od strane Parlamenta za utvrđivanje njegova potraživanja.

30 Parlament ističe da je taj žalbeni razlog nedopušten utoliko što, s jedne strane, žalitelj navodi iste argumente kao što su oni koje je izložio u prvom stupnju, a prema kojima postoje dva roka zastare. S druge strane, prigovor nezakonitosti istaknut je prvi put u okviru ove žalbe.

31 Parlament ističe da, u svakom slučaju, navedeni žalbeni razlog nije osnovan s obzirom na to da je Opći sud pravilno primijenio savršeno jasne odredbe članka 73.a Financijske uredbe i članka 85.b Provedbene uredbe, na koje se pozvao sam žalitelj.

Ocjena Suda

– Dopuštenost prvog žalbenog razloga u dijelu u kojem se odnosi na tumačenje članka 73.a Financijske uredbe i članka 85.b Provedbene uredbe

32 Na temelju članka 256. UFEU-a, članka 58. stavka 1. Statuta Suda i članka 169. Poslovnika Suda, u žalbi moraju biti precizno naznačeni sporni dijelovi presude čije se ukidanje zahtijeva kao i pravni argumenti kojima se posebno podupire taj zahtjev. Taj uvjet ne ispunjava žalba kojom se, čak i bez navođenja argumentacije kojom se posebno utvrđuje pogreška koja se tiče prava kojom bi bila zahvaćena pobijana presuda, samo ponavljaju ili tekstualno reproduciraju žalbeni razlozi i argumenti koji su već bili izloženi pred Općim sudom.

33 S druge strane, ako žalitelj osporava tumačenje ili primjenu prava Unije koju je dao Opći sud, o pravnim pitanjima ocijenjenima u prvom stupnju može se ponovno raspravljati tijekom žalbenog postupka. Ako žalitelj tako ne bi mogao temeljiti svoju žalbu na žalbenim razlozima i argumentima već upotrijebljenima pred Općim sudom, taj bi postupak jednim dijelom bio lišen svojeg smisla.

34 Prvim žalbenim razlogom se, točnije, želi dovesti u pitanje tumačenje Financijske uredbe i Provedbene uredbe koje je dao Opći sud kako bi odbio prvi tužbeni razlog istaknut u prvom stupnju. Žalitelj tako dovodi u pitanje odgovor koji je taj sud izričito dao na pravno pitanje u pobijanoj presudi, a koji Sud može nadzirati u žalbi.

35 Stoga treba utvrditi da je prvi žalbeni razlog dopušten u dijelu u kojem se odnosi na tumačenje članka 73.a Financijske uredbe i članka 85.b Provedbene uredbe od strane Općeg suda.

– Osnovanost prvog žalbenog razloga u dijelu u kojem se odnosi na tumačenje članka 73.a Financijske uredbe i članka 85.b Provedbene uredbe od strane Općeg suda

36 Treba podsjetiti da, s jedne strane, u skladu s člankom 73.a Financijske uredbe, „[n]e dovodeći u pitanje odredbe posebnih propisa te primjenu Odluke Vijeća o sustavu vlastitih sredstava [Europske unije], na dodijeljena prava [Unije] u odnosu na treće osobe na dodijeljena prava trećih osoba u odnosu na [Uniju] primjenjuje se rok zastare od pet godina. Datum izračuna roka zastare i uvjeti za prekid zastare propisuju se provedbenim pravilima“. S druge strane, u skladu s člankom 85.b stavkom 1. prvim podstavkom Provedbene uredbe, „[r]ok zastare za potraživanja [Unije] prema trećim osobama počinje teći od isteka roka o kojem je dužnik obaviješten obaviješću o terećenju“.

37 Kako bi odbio žalbeni razlog žalitelja kojim se tvrdi da je na dan donošenja druge odluke glavnog tajnika, 7. listopada 2010., za postupak Parlamenta kojim se željelo ishoditi naplatu spornog iznosa nastupila zastara na temelju članka 73.a Financijske uredbe, Opći sud je, kao prvo, utvrdio u biti u točkama 39. i 40. pobijane presude da je, u skladu s kombiniranom primjenom tog članka i članka 85.b Provedbene uredbe, rok zastare počeo teći tek od isteka roka o kojem je žalitelj obaviješten u drugoj obavijesti o terećenju, to jest 20. siječnja 2011. Iz toga je, u točki 41. pobijane presude, zaključio da 7. listopada 2010. rok zastare nije počeo teći i da, dakle, taj rok na taj datum ni u kojem slučaju nije istekao.

38 Kao drugo, Opći sud je u točki 43. pobijane presude smatrao da je tužitelj također namjeravao prigovoriti Parlamentu da nije ispunio obveze koje ima na temelju načela razumnog roka, koje se protivi tome da, s obzirom na osnovni zahtjev pravne sigurnosti, institucije Unije u nedogled otežu s izvršavanjem svojih ovlasti. Opći sud je podsjetio da obveza poštovanja razumnog roka u provođenju upravnih postupaka predstavlja opće načelo prava Unije čije poštovanje jamči Sud Unije i da je to načelo uneseno, kao sastavnica prava na dobru upravu, u članak 41. stavak 1. Povelje Europske unije o temeljnim pravima.

39 Nakon što je utvrdio da, u slučaju da primjenjivi tekstovi o tome ništa ne govore, poštovanje razumnog roka potrebno u svim slučajevima u kojima načela pravne sigurnosti ili zaštite legitimnih očekivanja sprečavaju da institucije Unije mogu djelovati bez ikakvog vremenskog ograničenja, Opći sud je, u točkama 45. i 46. pobijane presude, utvrdio da, u ovom slučaju, ni Financijska uredba ni Provedbena uredba ne utvrđuju rok u kojem treba poslati obavijest o terećenju i da je, posljedično, njegova dužnost provjeriti je li Parlament poštovao obveze koje ima na temelju načela razumnog roka.

40 U točkama 47. i 49. pobijane presude Opći sud je utvrdio da, s jedne strane, razdoblje koje je proteklo između kraja zastupničkog mandata tužitelja, 1999., i datuma donošenja druge odluke glavnog tajnika, 7. listopada 2010., nije izuzeto od kritike s obzirom na načelo razumnog roka. S druge strane, radnje koje se predbacuju predmetnoj osobi odnose se na računovodstvene dokumente koje je Parlament već posjedovao i čiju je pozornost, kad je riječ o opasnosti od pogrešaka, štoviše trebao privući dopis žalitelja od 13. srpnja 1999. kojim zahtijeva razjašnjenje načina naknade troškova za parlamentarnu pomoć.

41 Opći sud je iz toga, u točki 50. pobijane presude, izvukao zaključak da je postupak provjere koji je Parlament pokrenuo mogao biti proveden ranije i da je druga odluka glavnog tajnika također mogla biti donesena ranije tako da je Parlament povrijedio obveze koje ima na temelju načela razumnog roka.

42 Opći sud je, međutim, presudio da tužbeni razlog koji se temelji na povredi načela razumnog roka treba odbiti s obzirom na to da ne može dovesti do poništenja akta koji je tom pogreškom zahvaćen osim ako je ta povreda utjecala na adresatovo izvršavanje prava na obranu. Opći sud je u točki 52. pobijane presude smatrao da, u ovom slučaju, tužitelj u očitovanjima koja je podnio o toj povredi nije iznio nikakav argument kojim se tvrdi da je njegovo pravo na obranu bilo ugroženo.

43 U tom smislu treba istaknuti da se člankom 73.a Financijske uredbe utvrđuje opće pravilo kojim se predviđa rok zastare od pet godina za tražbine Unije i za utvrđivanje datuma koji treba koristiti za izračun tog roka upućuje na provedbena pravila koja, na temelju članka 183. te Uredbe, mora donijeti Europska komisija.

44 Iz tih odredbi proizlazi da se, s jedne strane, ne može pozivati samo na članak 73.a Financijske uredbe bez njegovih provedbenih pravila kako bi se dokazalo da je za tražbinu Unije nastupila zastara.

45 S druge strane, takvim utvrđivanjem općeg pravila kojim se predviđa rok zastare od pet godina zakonodavac Unije je smatrao da je takav rok dovoljan za zaštitu interesa dužnika s obzirom na zahtjeve načela pravne sigurnosti i legitimnih očekivanja te za omogućavanje tijelima Unije da ishode povrat neopravdano isplaćenih iznosa. Kako je nezavisni odvjetnik istaknuo u točki 50. svojeg mišljenja, članak 73.a Financijske uredbe za cilj osobito ima vremensko ograničavanje mogućnosti naplate tražbine Unije od trećih osoba, kako bi se zadovoljilo načelo dobrog financijskog upravljanja. Provedbena pravila za tako utvrđeno pravilo u članku 73.a mogu se donijeti samo u skladu s tim ciljevima.

46 U tom smislu, članak 85.b Provedbene uredbe dan od kojega počinje teći rok zastare utvrđuje od isteka roka o kojem je dužnik obaviješten obaviješću o terećenju, to jest aktom kojim je dužnosnik za ovjeravanje izvijestio o utvrđenju tražbine i u kojem je određen rok za plaćanje u skladu s člankom 78. Provedbene uredbe.

47 Kako je istaknuo Opći sud u točki 45. pobijane presude, treba međutim utvrditi da ni Financijska uredba ni Provedbena uredba ne preciziraju rok u kojem se mora poslati obavijest o terećenju počevši od datuma nastanka činjenice iz koje proizlazi predmetna tražbina.

48 S obzirom na navedeno, kao što je napomenuto u točki 44. pobijane presude, načelo pravne sigurnosti nalaže, u slučaju da primjenjivi tekstovi o tome ništa ne govore, da predmetna institucija tu dostavu izvrši u razumnom roku. U suprotnome dužnosnik za ovjeravanje, koji ima zadatak u obavijesti o terećenju utvrditi rok za plaćanje koji, u skladu sa samim odredbama članka 85.b Provedbene uredbe, predstavlja dan od kojega počinje teći rok zastare, mogao bi slobodno odrediti dan od kojega počinje teći rok, bez ikakve veze s trenutkom u kojem je nastala predmetna tražbina što bi, očito, bilo protivno načelu pravne sigurnosti kao i cilju članka 73.a Financijske uredbe.

49 U tom pogledu, treba priznati da se, uzimajući u obzir članak 73.a Financijske uredbe, rok za dostavu obavijesti o terećenju mora smatrati nerazumnim kada se ta dostava odvija izvan razdoblja od pet godina od trenutka od kojega je institucija, u redovnim okolnostima, mogla istaknuti svoju tražbinu. Takva se pretpostavka može pobiti samo ako predmetna institucija dokaže da je, unatoč naporima koje je poduzela, kašnjenje u djelovanju posljedica postupanja dužnika, osobito njegovih postupaka otezanja ili njegove zle vjere. U nedostatku takvog dokaza, treba stoga utvrditi da je institucija povrijedila obveze koje ima na temelju načela razumnog roka.

50 U ovom slučaju, kako je utvrdio Opći sud u točkama 46. do 50. pobijane presude, Parlament je donio i poslao žalitelju drugu odluku glavnog tajnika i drugu obavijest o terećenju tek u listopadu 2010. iako je njegov zastupnički mandat istekao 1999., Parlament je saznao za činjenice o kojima je riječ 18. ožujka 2005. kad mu je poslano završno izvješće OLAF-a te je prije tog datuma Parlament raspolagao s računovodstvenim dokumentima o tim činjenicama. U nedostatku dokaza o postupanju predmetne osobe kojima bi se moglo objasniti to kašnjenje, Opći sud je ispravno utvrdio da je Parlament u ovom slučaju povrijedio obveze koje ima na temelju načela razumnog roka.

51 Međutim, nakon što je u točkama 51. i 52. pobijane presude utvrdio da ta povreda načela razumnog roka ne može dovesti do poništenja druge odluke glavnog tajnika zbog toga što tužitelj nije dokazao da je ta povreda utjecala na njegovo pravo na obranu, Opći sud je počinio pogrešku s obzirom na posljedice koje treba izvući iz povrede načela razumnog roka kada je zakonodavac Unije donio opću odredbu kojom se institucijama Unije nalaže da djeluju u određenom roku.

52 Kako je navedeno u točki [45.] ove presude, donošenjem općeg pravila prema kojemu, kako proizlazi iz članka 73.a Financijske uredbe, za tražbine Unije u odnosu na treće osobe zastara nastupa nakon isteka roka od pet godina, zakonodavac Unije je namjeravao dodijeliti eventualnim dužnicima Unije jamstvo da se, nakon proteka tog roka, u načelu, u skladu sa zahtjevima pravne sigurnosti i zaštite legitimnih očekivanja protiv njih ne mogu provoditi mjere za naplatu takvih tražbina u pogledu kojih su oni dakle oslobođeni obveze dokazivanja da nisu dužnici.

53 Stoga treba uzeti u obzir jasno izraženu volju zakonodavca Unije da vremenski ograniči mogućnost institucija Unije da od trećih osoba naplate tražbine Unije, kako bi se izvukle posljedice iz utvrđenja o povredi obveza jedne od tih institucija koje ona ima na temelju načela razumnog roka.

54 S obzirom na zahtjeve pravne sigurnosti i zaštite legitimnih očekivanja na kojima se temelji ta volja zakonodavca, sudska praksa na koju se Opći sud pozvao u točki 51. pobijane presude, prema kojoj povreda načela razumnog roka ne može dovesti do poništenja pobijanog akta osim ako je ta povreda utjecala na pravo na obranu, u ovom je slučaju irelevantna.

55 U tim okolnostima, s obzirom na to da je u ovom slučaju Opći sud utvrdio da je Parlament povrijedio obveze koje ima na temelju načela razumnog roka, Opći sud nije mogao, a da ne počini pogrešku koja se tiče prava, ne poništiti drugu odluku glavnog tajnika zato što tužitelj nije istaknuo povredu svojeg prava na obranu.

56 Iz toga slijedi da je Opći sud pogrešno odbio prvi tužbeni razlog tužitelja.

57 S obzirom na sva prethodna razmatranja, treba, a da nije potrebno ispitati ostale žalbene razloge i argumente stranaka, poništiti pobijanu presudu u dijelu u kojem se odnosi na predmet T-560/10.

O tužbi pred Općim sudom

58 U skladu s člankom 61. stavkom 1. Statuta Suda, taj Sud može, u slučaju ukidanja pobijane presude, konačno odlučiti o sporu ako stanje postupka to dopušta.

59 U ovom slučaju Sud smatra da stanje postupka dopušta donošenje presude o tužbi za poništenje koju je podnio Riccardo Nencini pred Općim sudom i, stoga, o njoj treba donijeti konačnu odluku.

60 Prvi žalbeni razlog žalitelja, koji se temelji na zastari i na povredi načela razumnog roka, treba prihvatiti zbog razloga navedenih u točkama [48. do 50.] ove presude.

61 Stoga treba poništiti drugu odluku glavnog tajnika i drugu obavijest o terećenju.

Troškovi

62 U skladu s člankom 184. stavkom 2. Poslovnika, kad žalba nije osnovana ili kad je osnovana i Sud sâm konačno odluči o sporu, Sud odlučuje o troškovima.

63 U skladu s člankom 138. stavkom 1. Poslovnika, koji se na temelju članka 184. stavka 1. tog poslovnika primjenjuje na žalbeni postupak, stranka koja ne uspije u postupku dužna je, na zahtjev protivne stranke, snositi troškove. Na temelju te iste odredbe, ako se to čini opravdanim u danim okolnostima, Sud može odlučiti da, osim vlastitih troškova, jedna stranka snosi i dio troškova druge stranke.

64 U ovom slučaju treba istaknuti, s jedne strane, da žalitelj nije uspio u dijelovima svoje žalbe koja se odnosi na predmet T-431/10. S druge strane, Parlament nije uspio u svojim žalbenim razlozima u dijelu u kojem se žalba odnosi na predmet T-560/10. Posljedično, s obzirom na to da je svaka stranka zahtijevala da se drugoj stranci naloži snošenje troškova, Parlamentu treba naložiti snošenje, osim vlastitih troškova, triju četvrtina troškova tužitelja u okviru ove žalbe.

65 Troškove prvostupanjskog postupka u predmetu T-560/10 snosit će Parlament.

Slijedom navedenoga, Sud (drugo vijeće) proglašava i presuđuje:

1. **Presuda Općeg suda Europske unije Nencini/Parlament (T-431/10 i T-560/10, EU:T:2013:290) ukida se u dijelu u kojem se odnosi na predmet T-560/10.**

2. **Odluka glavnog tajnika Europskog parlamenta od 7. listopada 2010. o povratu nekih iznosa koje je Riccardo Nencini, bivši član Europskog parlamenta, primio kao naknadu putnih troškova i troškova za parlamentarnu pomoć kao i obavijest o terećenju glavnog direktora glavne uprave za financije Europskog parlamenta br. 315653 od 13. listopada 2010. poništavaju se.**

3. **Europskom parlamentu nalaže se snošenje, osim vlastitih troškova, triju četvrtina troškova Riccarda Nencinija u okviru ove žalbe.**

4. **Europskom parlamentu nalaže se snošenje prvostupanjskog postupka u predmetu T-560/10.**

5. **U preostalom dijelu žalba se odbija.**

Potpisi